REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska broj 6

15. P- 55/2020

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću, uz sudjelovanje Darinke Nejašmić kao zapisničara, u pravnoj stvari tužitelja DRAGANA MIJOČA, odvjetnika, iz Splita, Velebitska 75, OIB: 28409740956, zastupan po punomoćnici Andrei Bakić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o. u stečaju, OIB: 76744843934, zastupan po stečajnom vjerovniku ASSISTA d.o.o. u stečaju, Velebitska 10, Split, OIB: 11325420507, a ovaj zastupan po punomoćnici Danijeli Badurina, odvjetnici u Dubrovniku, radi utvrđenja osporene tražbine, nakon provedene glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Vedrana Milića, odvjetnika u Splitu i punomoćnice tuženika, na ročištu za objavu presude održanom 7. listopada 2020.g

presudio je

1. Prihvaća se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

   "Utvrđuje se da postoji kao osnovana tražbina II. višeg isplatnog reda tužitelja Dragana Mijoča, odvjetnika u Splitu, kao stečajnog vjerovnika, prema dužniku Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju, u iznosu od 672.122,50 kn, a koja tražbina je prijavljena u stečajni postupak otvoren nad društvom Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju.

2. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

   "Utvrđuje se da postoji kao osnovana tražbina II. višeg isplatnog reda tužitelja Dragana Mijoča, odvjetnika u Splitu, kao stečajnog vjerovnika, prema dužniku Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju, u iznosu od 165.377,50, a koja tražbina je prijavljena u stečajni postupak otvoren nad društvom Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju.

3. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe nadoknadi tužitelju parnični trošak od 50.537,43 kn sa zakonskom zateznom kamatom u smislu čl. 29. ZOO po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje

prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koja kamata na dosuđeni iznos parničnog troška teče od presuđenja pa do konačne isplate, dok se tužitelj odbija za više zatraženi trošak od 72.787,57 kn.

Obrazloženje:

Tužitelj u tužbi tvrdi da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-1878/2016. od 08. svibnja 2017. godine, otvoren stečajni postupak nad dužnikom Sanitetska kuća Apollonia d.o.o., Split, Ulica Fra Bone Razmilovića 8, a tužitelj je, kao bivši punomoćnik stečajnog dužnika u 4 (četiri) parnična postupka, uredno prijavio svoju tražbinu u stečaj nad društvom Sanitetska kuća Apollonia d.o.o., koju tražbinu je stečajni upravitelj Draško Lambaša na održanom ispitnom ročištu od 20. srpnja 2017. godine, priznao u iznosu od 891.250,00 kn i to kao tražbinu stečajnog vjerovnika II. višeg isplatnog reda, ali da je društvo Assista d.o.o., Split, zastupano za direktoru Nadi Jurinčić, na ispitnom ročištu od 20. srpnja 2017. godine osporilo potraživanje ovog stečajnog vjerovnika. Zbog navedenog je, nakon održanog ispitnog ročišta, doneseno rješenje od 27. srpnja 2017. godine, kojim je tužitelj, u roku od 8 dana, računajući od pravomoćnosti tog rješenja, odnosno primitka drugostupanjske odluke, upućen pokrenuti parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine, a osporavatelj Assista d.o.o. Split u toj parnici nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika.

Tužitelj je protiv tog rješenja, u osporenom dijelu točke III. i VI. izreke, podnio žalbu, a rješenjem Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, broj Pž-5350/2017 od 05. rujna 2017. godine, žalba je djelomično prihvaćena te je ukinuto rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1878/2016. od 27.srpnja 2017. u točki II. alineja 6. i u točki VI. alineja 3. njegove izreke za iznos od 53.750,00 kn, dok je u preostalom dijelu žalba odbijena te je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1878/2016. od 27.srpnja 2017. u točki II. alineja 6. I u točki VI. alineja 3. njegove izreke za iznos od 837.500,00 kn.

U tužbi se dalje navodi da je tužitelj prijavio svoju tražbinu kao stečajni vjerovnik II. višeg isplatnog reda u iznosu od 675.625,00 kn (odvjetnički troškovi po nepravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-513/2015) i za iznos od 161.875,00 kn (odvjetničke usluge temeljem računa broj 104-17/P1/O1A od 07. srpnja 2017.godine), a što ukupno predstavlja iznos od 837.500,00 kn. Prijavljena tražbina tužitelja vezana je uz zastupanje stečajnog dužnika u 4 (četiri) parnična postupka pred Trgovačkim sudom u Splitu.

Parnični postupak koji se je vodio pod poslovnim brojem P-513/2015, protiv Republike Hrvatske, kao tuženika, je nepravomoćno okončan na način da je prihvaćen tužbeni zahtjev stečajnog dužnika, kao tužitelja, za iznos od 4.296.157,00 kn (točka I. izreke), dok je tuženiku naloženo da stečajnom dužniku naknadi troškove postupka u iznosu od 693.625,00 kn (točka III. izreke).

Drugi dio prijavljene tražbine vezan je uz odvjetničke usluge koje je za spomenutog stečajnog dužnika tužitelj poduzeo u ovosudnim parničnim predmetima koji se vode pod brojem P-771/15, P-770/15 i P-307/16 i za koje je izdao račun broj 104-17/P1/01A od 07.07.2017. godine na iznos od 161.875,00 kn (uključen PDV).

U odnosu na osporavanje prijavljene tražbine izjavljeno od društva Assista d.o.o., Split, zastupano po zakonskom zastupniku Nadi Jurinčić, tužitelj iskazuje stav da je to

napravljeno bez pravne podloge, s tvrdnjom da bi tužitelj imao potraživanje prema stečajnom dužniku u visini od 20% od onoga što se kao naknada štete ostvari u parnici.

Tužbeni navodi završavaju tvrdnjom da su sukladno čl.137. Stečajnog zakona, stečajni vjerovnici osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imaju koju imovinskopravnu tražbinu prema njemu, da u skladu s odredbom st.1.čl.140. Stečajnog zakona, nedospjele tražbine dospijevaju otvaranjem stečajnog postupka te da sukladno čl.167. istog Zakona, stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku.

Kako je po stavu tužitelja osporena tražbina tužitelja u cijelosti osnovana, a zbog neutemeljenog osporavanja tražbine od strane stečajnog vjerovnika Assista d.o.o., Split, tužitelj je podnio predmetnu tužbu.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti i ističe da je iskazano osporavanje bilo opravdano i utemeljeno na dokazima koje tužitelj nije priložio u tužbi kao i argumentima kojima se pobijaju tužiteljeve tvrdnje.

Dalje se navodi da je dio osporene tražbine od 675.625,00 kn vezano uz tijek parničnog postupka koji se je pred ovim sudom vodio po tužbi SANITETSKE KUĆE APOLLONIA d.o.o. pod brojem P-513/15 u kojem je bila donesena nepravomoćna presuda 17. ožujka 2017. u kojoj je određeno da je tuženik dužan naknaditi tužitelju na ime troškova postupka iznos od 693.625,00 kn. Također se navodi da je predmetna parnica ušla u stečajnu masu, a ista je potom i nastavljena na podlozi mišljenja triju odvjetnika da postoji veliki izgled za uspjeh u toj parnici. Sukladno tome da je tužitelj, odvjetnik Dragan Mijoč dobio punomoć za nastavak parnice.

Tuženik po osporavatelju dalje navodi da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora bio svjestan prijeteće opasnosti stečaja nad tuženikom radi čega je i dogovoreno da će se tužitelj naplatiti u iznosu od 20% od iznosa koji se ostvari u navedenoj parnici. Upravo zbog toga tuženik po osporavatelju ističe da kada bi se tužitelju priznala prijavljena tražbina, da bi se ovaj naplatio dva puta, jednom po prijavljenoj tražbini, a drugi put po ugovoru.

U odnosu na prijavljeni iznos tražbine od 675.625,00 kn tuženik ističe da je kao dokaz osnovanosti prijavljene tražbine priložena nepravomoćna presuda, ali po stavu tuženika to nije vjerodostojni dokument temeljem kojeg se može teretiti pravna osoba.

Uzgred se napominje da je u predmetnoj parnici P-513/15 dosuđen trošak od 693.625,00 kn, ali je prijavljena tražbina očito umanjena za 8.000,00 kn troška vještačenja i 10.000,00 kn sudskih pristojbi koje je uplatila Nada Jurinčić.

U odnosu na osporavanje prijavljene tražbine od 161.875,00 kn tuženik ističe da se navedeni iznos odnosi na parnične troškove nastale u nedovršenim odštetnim parnicama ovog suda broj P-770/15, P-771/15, P-307/16, te se u svezi istih naglašava da su s otvaranjem stečaja sve parnice prekinute, a potom na prijedlog stečajnog upravitelja i nastavljene te je odvjetnik Mijoč dobio punomoć za daljnje zastupanje od strane stečajnog upravitelja. Posebno se naglašava da je u navedenim parnicama na strani tužitelja bilo i drugih osoba te je tužitelj kao odvjetnik mogao nastaviti predmetne postupke i bez stečajnog dužnika te postići uspjeh u koji je vjerovao, a time ostvariti i nagradu za svoje usluge.

Nadalje se osporava i primjena odgovarajuće tarife tvrdnjom da je tužitelj bio dužan navesti tarifu koju je primijenio za pojedinu pravnu radnju. Tuženik po osporavatelju zaključuje svoje navode da je osporavanje izvršeno s činjenicama i dokazima koji pobijaju tražbinu tužitelja te se predlaže tužbu odbiti.

U nastavku postupka tužitelj je podneskom od 5. prosinca 2017. odgovorio na navode iz odgovora na tužbu tvrdnjom da je danom otvaranja stečaja tužiteljeva nedospjela tražbina prema stečajnom dužniku dospjela sukladno čl. 140. i 167. Stečajnog zakona. Nadalje se tvrdi da tužitelj prijavom tražbine i pokretanjem parnice ne nanosi štetu stečajnom dužniku jer je netočno da bi se parnični trošak naplatio dva puta uz napomenu da je upravo zbog osporavanja tražbine tužitelj bio primoran pokrenuti predmetnu parnicu.

U odnosu na tvrdnju da je tužitelj sklopio ugovor o zastupanju sa stečajnim dužnikom, ista tvrdnja se osporava.

U odnosu na prijavljeno potraživanje koje je vezano uz troškove u parničnom postupku P-513/15, tužitelj iskazuje kako je ta parnica vezana uz pravomoćnu presudu upravnog suda, da glavno potraživanje iznosi 4.296.157,00 kn te da bi za slučaj primjene ugovora, 20% dogovorene nagrade iznosilo 857.231,40 kn te je sasvim razvidno da je prijavljena tražbina po ovom osnovu u iznosu od 675.625,00 kn povoljnija za stečajnog dužnika nego isplata po ugovoru.

Zaključno se navodi da je tužitelj imao nedospjelu tražbinu koja je dospjela otvaranjem stečajnog postupka, da je tu tražbinu jedino mogao ostvarivati u stečajnom postupku bez namjere da dosuđeni parnični trošak naplati od druge strane.

Naknadno tijekom postupka otvoren je i stečajni postupak nad osporavateljem ASSISTA d.o.o. nakon čega je stečajna upraviteljica tog društva po iskazanoj punomoćnici dostavila podnesak od 24. siječnja 2019. u kojem su izneseni dodatni stavovi na okolnost osporavanja tužbenog zahtjeva. Tako se navodi da su parnične stranke svoj pravni odnos regulirale ugovorom o zastupanju i nagradi zaključenim dana 2. listopada 2014. u kojem ugovoru je u članku 3. točka 1. ugovoreno da se *"isključivo u slučaju uspjeha u upravnom sporu te u drugim predmetima koji budu pokrenuti u ime i za račun naručitelja, te nakon ostvarivanja koristi (naplata novčanih iznosa, obustava ovršnog postupka, povrat novčanih sredstava i sl.) naručitelj obvezuje isplatiti odvjetniku Draganu Mijoču nagradu za odvjetnički rad u visini od 20% od ostvarenog iznosa od ostvarenog iznosa."*

U svezi citirane ugovorne odredbe se nadalje iznosi pravni stav da se radi o uvjetnoj tražbini jer je isplata nagrade za odvjetnički rad u visini od 20% ugovorena uz dvostruki odgodni uvjet i to postizanjem uspjeha u sporu te isplata nagrade nakon naplate novčanih iznosa. S tim u svezi se naglašava da propisani odgodni uvjet do otvaranja stečajnog postupka nije ispunjen zbog nepostojanja niti jedne pravomoćne presude u korist tuženika. Sukladno tome tužitelju se osporava status stečajnog vjerovnika jer nije poznato hoće li on uopće postati vjerovnik i u kojem iznosu.

Zaključeno se navodi da tužiteljeva tražbina sukladno sklopljenom ugovoru nije ni nastala te da tužitelj ne može imati status stečajnog vjerovnika. S tim u svezi se ukazuje na članak 141. Stečajnog zakona sukladno kojem su jedino tražbine vezane uz raskidni uvjet koji nastupa nakon otvaranja stečajnog postupka imaju smatrati kao bezuvjetne tražbine pa bi se

tužiteljevo pozivanje na članak 141. stavak 1. Stečajnog zakona moglo prihvatiti jedino u slučaju da tužitelj posjeduje tražbinu vezano uz raskidni, a ne uz odgodni uvjet.

U svezi prethodnih navoda posebno se napominje da je ovaj sud presudom od 18. srpnja 2019. prihvatio tužbeni zahtjev, a iz obrazloženja te presude razvidno je da sud nije prihvatio iskazane pravne stavove tuženika u svezi postojanja i pravnih učinaka ugovora o odvjetničkom zastupanju odnosno tvrdnje tuženika o raskidnom uvjetu te su svi ti navodi i pravni stavovi tuženika ocjenjeni kao neosnovani.

Predmetna presuda ukinuta je rješenjem VTS RH od 22. siječnja 2020. s uputom da se u ponovljenom postupku točno utvrdi na što se odnose pojedini troškovi odvjetničkog zastupanja i po kojoj osnovi iz tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika imaju obračunati, ali je iz navedenog rješenja VTS RH važno ukazati kako je taj sud prihvatio pravne stavove ovog suda da je danom otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom ugovor o odvjetničkom zastupanju prestao proizvoditi pravne učinke te da je s istim danom prestala i punomoć koju je stečajni dužnik izdao tužitelju iz čega se nesporno izvlači zaključak da je tužitelj nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom izabrao pravilni pravni put kada je izvršio prijavu tražbine kao vjerovnik u stečajnom postupku.

U dokazne svrhe sud je pregledao rješenje ovog suda broj 11. St-1878/16 o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 11-18 spisa), rješenje VTS RH broj 74 Pž-5350/2017 (list 22-24 spisa), prijavu tražbine tužitelja (list 25 spisa), račun tužitelja broj 104-17/P1/01A (list 29-30 spisa), ugovor o zastupanju i nagradi od 2. listopada 2014., pregledani su spisi ovog suda broj P-513/15 (nova oznaka 131/2019.), P-771/15, P-770/15, P-307/15 i St-1878/16, te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke.

Pregledom rješenja 11. St-1878/16 od 27. srpnja 2017. o utvrđenim i osporenim tražbinama razvidno je da je tužitelj upućen u parnicu za iznos od 891.250,00 kn koju tražbinu je priznao stečajni upravitelj, a osporio stečajni vjerovnik ASSISTA d.o.o. radi čega je osporavatelj ovlašten u budućoj parnici zastupati u ime i za račun stečajnog dužnika. Rješenjem VTS RH prethodno doneseno rješenje ovog suda je djelomično potvrđeno za iznos od 837.500,00 kn, a ukinuto za iznos od 53.750,00 kn, čime su se stvorili preduvjeti za podnošenje tužbe radi utvrđenja osporene tražbine koju je tužitelj potom i podnio ovom sudu.

Pregledom prijave tražbine tužitelja razvidno je da je tražbina prijavljena pozivom na nepravomoćnu presudu ovog suda broj P-513/15, i račun tužitelja broj 104-17/P1/01A, dok ostali dio prijavljene tražbine više nije predmet ovog postupka. Uz ovu prijavu tražbine priložena je nepravomoćna presuda ovog suda broj 13.P-513/15 u predmetu tužitelja SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o. protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, kojom presudom je tužitelju dosuđen parnični trošak od 693.625,00 kn. Uz presudu P-513/2015 potrebno je kazati da je ista naknadno ukinuta od strane višeg suda, a u ponovljenom postupku sud je presudom od 12. lipnja 2020. ponovno prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja u iznosu od 4.296.157,00 kn, a tužitelju je priznat parnični trošak od 789.456,25 kn. Navedena presuda pregledana je na ročištu od 23. lipnja 2020.

Pregledom tužiteljevog računa broj 104-17/P1/01A razvidno je da tim računom tužitelj obračunava odvjetnički trošak zastupanja u predmetima ovog suda broj P-771/15, P-770/15 i P-307/16.

Pregledom ugovora o zastupanju i nagradi od 2. listopada 2014. sklopljenog između SANITETSKE KUĆE APOLLONIA d.o.o., ASSISTA d.o.o. i Nade Jurinčić kao naručitelja te Dragana Mijoča kao izvršitelja razvidno je da stranke u prethodnim utvrđenjima navode pokrenuti upravni spor radi poništenja rješenja Ministarstva financija, Samostalne službe za drugostupanjski postupak te je dogovoreno pokretanje i drugih pravnih radnji.

Bitno za tijek ovog postupka ukazuje se na članak 3. stavak 1. ugovora u kojem je tužitelju Draganu Mijoču kao izvršitelju ugovorena nagrada od 20% od ostvarenog iznosa isključivo u slučaju uspjeha u upravnom sporu te u drugim predmetima koji budu pokrenuti za potrebe naručitelja te nakon ostvarenja koristi u tim predmetima. Također se ukazuje na članak 3. točka 2. kojim je propisano da se u slučaju opoziva/otkaza punomoći naručitelj obvezuje isplatiti izvršitelju sve nastale i nepodmirene troškove zastupanja kao i ugovorenu nagradu i to isključivo pod uvjetima iz članka 3.1. ugovora.

Tijekom dokaznog postupka pregledani su spisi ovog suda broj P-513/15, P-771/15, P-770/15 i P-307/15 kako bi se točno utvrdilo i popisalo koje je to tužitelj parnične radnje poduzeo za tuženika i druge naručitelje te je izvršen popis radnji u svakom od tih predmeta.

Posebno se napominje da stranke nisu imale primjedbi na izvršeni popis radnji u pregledanim spisima na ročištima od 6.11.2018., 24.1. 2019. i 9.5.2019., ali je nakon ukidne odluke i sukladno uputi višeg suda izvršen ponovni pregled navedenih spisa na ročištima od 5.3.2020. i 23.6.2020.

Nadalje, pregledom stečajnog spisa St-1878/16 utvrđuje se da je prijedlog za otvaranje stečaja podnesen 2. studenog 2015., a da je stečaj otvoren rješenjem ovog suda od 8. svibnja 2017. (list 6-9 spisa).

Konačno, u dokazne svrhe proveden je dokaz saslušanjem tužitelja koji je u svom iskazu u bitnom ponovio navode iz tužbe te objasnio kako je došlo do poslovne suradnje između stranaka posebno naglašavajući da mu je Nada Jurinčić kao ZZ tuženika iz tog razdoblja iskazala da je tuženik blokiran jedino od strane porezne uprave što se je kasnije pokazalo kao netočno jer su prema tuženiku postojale i druge značajne financijske obveze kao npr. prema odvjetniku Čurinu u iznosu između 1 do 1,5 mil. kuna.

Tužitelj je nadalje naglasio da je u korist tuženika pravomoćno uspio u upravnom sporu protiv Republike Hrvatske- Porezne uprave, te je samo u tom sporu tuženiku ostvarena korist od oko 8 mil. kuna jer je porezna uprava po pravomoćnoj presudi otpisala tražbinu prema tuženiku u navedenom iznosu, a saznanje o blokadama tuženikovog računa od strane drugih osoba izišla je u vidjelo upravo nakon otpisa tražbine porezne uprave. Tužitelj je naglasio da je temeljem te spoznaje postao potpuno svjestan da je stečaj tuženika izgledan.

U odnosu na svoj poslovni odnos sa ranijom ZZ tuženika Nadom Jurinčić istaknuo je da između njih nikada nije formalno prekinuta suradnja, ali da njegov ured u vrijeme neposredno prije otvaranja stečaja nije mogao ostvarivati dnevnu komunikaciju koju je tražila Nada Jurinčić jer da to naprosto nisu mogli pratiti. Usprkos tome tužitelj i dalje drži da je Nada Jurinčić neosnovano pretrpjela posljedice nezakonitog rada državnog tijela što se i u upravnom postupku i dokazalo.

Vezano za prijavu tražbine tužitelj je iskazao stav da je nakon otvaranja stečaja nad tuženikom bio dužan prijaviti odvjetnički trošak koji je ostvaren u do tada zaključenim

predmetima uz napomenu da je nakon uspjeha u upravnom sporu sukladno ugovoru o zastupanju stekao tražbinu prema tuženiku i drugim naručiteljima daleko veću od one koju je prijavio u stečajnom postupku, a da je u stečajnom postupku prijavio ono što je morao po poreznim pravilima, a to je bio dosuđeni trošak odvjetničkog zastupanja.

Uzgred je napomenuo da je tužitelj nakon prekida parničnih postupaka nastavio zastupati stečajnog dužnika temeljem punomoći koju mu je izdao stečajni upravitelj.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga.

MJERODAVNO PRAVO

Stečajni postupak nad tuženikom pokrenut je prijedlogom od 2.11.2015. pa se na istog kao mjerodavno pravo primjenjuje Stečajni zakon (NN 71/15., 104/17).

O MERITUMU SPORA

Podnesenom tužbom tužitelj traži utvrđenje osporene tražbine koja mu je priznata od strane stečajnog upravitelja tuženika, a osporena od strane stečajnog vjerovnika ASSISTA d.o.o.

Tužitelj drži da je pravilno sukladno važećim odredbama Stečajnog zakona izvršio prijavu tražbine s osnova nastalih troškova odvjetničkog zastupanja koja tražbina odgovara popisu radnji u pojedinim parničnim postupcima, odnosno nepravomoćnoj odluci o dosuđenom parničnom trošku.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu osporava potraživanje tužitelja u cijelosti i tvrdi da je iskazano osporavanje tražbine u stečajnom postupku od strane vjerovnika ASSISTA d.o.o. bilo pravilno jer da ne postoji tražbina tužitelja koju je prijavio u stečajnom postupku.

S tim u svezi tuženik ističe da su stranke svoje odnose regulirale ugovorom temeljem kojeg se tužitelj ima naplatiti kad i nakon što se ostvari prihod u pokrenutim parničnim postupcima. U protivnom tuženik drži da će se tužitelj naplatiti dva puta, jednom u stečajnom postupku, a drugi put putem parničnog troška u pojedinim parničnim postupcima. Tuženik osporava i kvalitetu priloženih isprava na kojima tužitelj temelji svoju tražbinu. U odnosu na potraživanje tužitelja po računu broj 104-17/P1/01A tuženik ističe da je tužitelj temeljem punomoći stečajnog upravitelja nastavio zastupati tuženika u tim parnicama te da će se isti naplatiti upravo u tim parnicama za koje je i sam tužitelj iskazao vjeru u uspjeh. Dodatno, tuženik je u nastavku postupka doveo u pitanje je li tužiteljeva tražbina uopće dospjela te sukladno tome može li se tužitelju priznati status vjerovnika u ovom predmetu.

Određujući se prema suprotstavljenim stavovima stranaka sud je presudio kao u izreci iz slijedećih razloga.

Rješenjem ovog suda od 27. srpnja 2017. broj 11. St-1878/16 tužitelj je upućen u parnicu radi utvrđenja osporene tražbine koju mu je priznao stečajni upravitelj, a osporio drugi vjerovnik ASSISTA d.o.o.

Iz obrazloženja tog rješenja (list 15 spisa) razvidno je da je tražbina tužitelja osporena iz razloga što između tužitelja i tuženika postoji ugovor o odvjetničkom zastupanju temeljem kojeg tužitelj ima pravo na naplatu 20% od onog što se kao naknada štete ostvari u parnici.

Sud zaključuje da se je osporavatelj očito rukovodio činjenicom da u navedenim parničnim postupcima za naknadu štete još nije ostvaren nikakav prihod te da tražbina tužitelja nije dospjela. Upravo to je tuženik, sada zastupan po stečajnom upravitelju osporavatelja u podnesku od 24. siječnja 2019.g. naglasio kao temeljni razlog osporavanja držeći da se radi o dvostruko uvjetovanoj tražbini kod koje se uvjeti još uvijek nisu ostvarili.

Pregledom dokaznog materijala i očitovanja stranaka sud drži da je potraživanje tužitelja djelomično osnovano te je predmetna tražbina u tom dijelu neosnovano osporena od strane stečajnog vjerovnika ASSISTA d.o.o. iz slijedećih razloga.

U dosadašnjem tijeku ovog parničnog postupka sud je prethodnom presudom prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja s obrazloženjem da tužitelju pripada status vjerovnika u stečajnom postupku nad tuženikom, da je danom otvaranja stečajnog postupka ugovor o odvjetničkom zastupanju između parničnih stranaka prestao proizvoditi pravne učinke kao i izdana punomoć za zastupanje zbog čega je tužitelj na pravilan i zakonit način izvršio prijavu tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom u svezi parničnih radnji koje je izvršio za tuženika tijekom vremena zastupanja u pojedinim parničnim predmetnima, a sva prethodna utvrđenja potvrđena su rješenjem VTS RH iz čijeg obrazloženja je razvidno da su iskazani pravni stavovi ovog suda utemeljeni na pojedinim citiranim zakonskim odredbama iz tih prethodnih odluka.

Nakon što je VTS RH u svojoj ukidnoj odluci potvrdio pravne stavove ovog suda u svezi prestanka važenja ugovora o odvjetničkom zastupanju i punomoći za zastupanje, u ovoj pravnoj stvari, a sukladno uputi iz ukidnog rješenja trebalo je ponovno izvršiti pregled pojedinih parničnih predmeta u kojima je tužitelj zastupao tuženika kako bi se točno utvrdio popis poduzetih radnji u kontekstu odgovarajućih tarifnih brojeva iz Tarife o nagradama i naknadama za rad odvjetnika jer je to utvrđenje jedino preostalo kao sporno u ovom parničnom predmetu.

Tužitelj je u tužbi tvrdio da je zastupao tuženika u ukupno 4 predmeta, a popis poduzetih radnji iz tih predmeta činio je i njegovu prijavu tražbine u stečajnom postupku.

Radi navedenog sud je na ročištu od 5. ožujka 2020. ponovno pregledao spis ovog suda broj P- 771/2015. U svom računu broj 104-17/P1/01A računu (list 29 spisa) tužitelj je za ovaj parnični predmet popisao trošak sastava tužbe od 4.11.2015., sastav podneska od 4. (ispravno 14) 6.2016., te zastupanje na ročištima 15.6. i 21.9.2016. Kao vrijednost predmeta spora u tužbi je bila iskazana na iznos od 70.000,00 kn, a podneskom od 24.10.2018. tužbeni zahtjev je povećan na iznos od 76.320,60 kn, a iz navedenog pregleda spisa se utvrđuje da je tužitelj u prijavi tražbine sukladno TBR 7. točka 1., TBR 8. točka 1. i TBR 9. točka 1. Odvjetničke tarife pravilno iskazao nagradu u iznosu od po 1.000,0 kn za svaku poduzetu radnju uvećanu za PDV 25% ili 1.000,00 n. Radi navedenog, sud je dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na zastupanje u predmetu P-771/2015 ocijenio osnovanim za iznos od 5.000,00 kn.

Potom, na ročištu od 23. lipnja 2020. sud je pregledao preostala tri parnična predmeta pa tako iz pregleda spisa P-770/2015, a sukladno popisu parničnih radnji u istom računu (list 29 spisa) utvrđuje da su od strane tužitelja pravilno popisane parnične radnje sastava tužbe od 4.1.2015., zastupanje na ročištima 20.6.2016., 15.9.2016. i 7.11.2016., svaka radnja po 20.000,00 kn jer je vrijednost predmeta spora iskazana u tužbi iznosila 2.000.000,00 kn pa je trošak odvjetničkog zastupanja pravilno popisan sukladno TBR.7. točka 1. i TBR 9. točka 1. i 5. OT-a. Tužitelju je dodatno priznat trošak pristupa na ročište 13.10.2016. od 500,00 kn jer je predmetno ročište bez raspravljanja odgođeno pa je iznos od 500,00 kn pravilno obračunat primjenom TBR 9. točka 5. OT-a. Dakle, sud je dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na zastupanje u predmetu P-770/2015 ocijenio osnovanim za iznos od 101.250,00 kn.

U svezi poduzetih parničnih radnji zastupanja u ovom predmetu sud napominje kako nije našao kao osnovan trošak sastava podneska od 17.6.2016. u iznosu od 20.000,00 kn uvećano za PDV jer je navedeni podnesak predan na ročištu od 20.6.2016. kako je to utvrđeno pregledom spisa, a dodatno tužitelj je odbijen i za više zatraženi trošak zastupanja od 13.10.2016. u iznosu od 19.500,00 kn uvećano za PDV jer to ročište nije bilo meritorno ročište. Ukupno, tužbeni zahtjev je ocijenjen kao neosnovan za iznos od 49.375,00 kn.

Nadalje, pregledan je i spis ovog suda broj P-307/2016 i to na način da je na ročištu od 23. lipnja 2020. sudac izvršio uvid u sustav e- spisa za predmet P-307/2016 koji se trenutno nalazi na VTS RH te je usporedbom s računom tužitelja (list 30. spisa) kojeg je prijavio u stečajnom postupku utvrdio da je u tom predmetu tužitelj izvršio sastav tužbe od 26.4.2016. i za koju parničnu radnju je iskazao u prijavi tražbine iznos od 5.000,00 kn uvećano za PDV.

Međutim, nakon pregleda podataka iz e- spisa tuženik je ukazao na detalj da je tužitelj u tom predmetu u ime SANITETSKE KUĆE APOLLONIA d.o.o. podnio tužbeni zahtjev na iznos od 75.600,00 kn ili 10.161,31 EUR , dok je u odnosu na tužitelja ad.2. ASSISTA d.o.o. postavljen tužbeni zahtjev od 29.940,23 EUR. Time je postalo razvidno da u odnosu na prijavljeni trošak zastupanja u predmetu P-307/2016 od 5.000,00 kn uvećano za PDV tužitelju treba priznati iznos od 1.000,00 kn uvećano za PDV koji bi odgovarao tarifnom broju 7. točka 1. OT uvažavajući vrijednost predmeta spora u odnosu na tužitelja iz tog predmeta SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o., dok se preostali trošak zastupanja odnosi na drugotužitelja iz tog predmeta ASSISTA d.o.o.

Sukladno navedenom, prijava tražbine tužitelja u svezi zastupanja u predmetu P-307/2016. ocjenjena je osnovanom za iznos od 1.000,00 kn uvećano za PDV 250,00 kn ili ukupno 1.250,00 kn, dok je prijava ocjenjena neosnovanom za iznos od 4.000,00 kn uvećano za PDV 1.000,00 kn ili ukupno za 5.000,00 kn.

Konačno, na ročištu od 23. lipnja 2020. sud je pregledao spis ovog suda broj P-131/2019 koji je imao raniju oznaku P-513/2015, a tužitelja SANITETSKU KUĆU APOLLONIA d.o.o. je zastupao Dragan Mijoč kao punomoćnik. Dragan Mijoč je svojoj prijavi tražbine priložio presudu P-513/2015 s iskazanim iznosom troškova od 693.625,00 kn, od čega na troškove zastupanja otpada iznos od 675.625,00 kn, a troškovi zastupanja u navedenoj presudi su bili dodatno uvećani za pristojbe 10.000,00 kn i trošak vještačenja 8.000,00 kn.

Uvažavajući da je prijavi tražbine bila priložena presuda P-513/2015., sud daje prikaz dijela obrazloženja iz te presude s popisom priznatih parničnih radnji jer osnovanost tog

popisa parničnih radnji daje odgovor na pitanje o osnovanosti dijela tužbenog zahtjeva u ovom predmetu, podredno osnovanosti prijave tražbine.

U odluci o troškovima u predmetu P-513/2015 priznati su slijedeći troškovi:
za sastav tužbe, za sastav zahtjeva za mirno rješenje spora, za pristupe na ročišta od 31. ožujka 2016.g. i od 27. travnja 2016.g., za sastav podneska od 21. travnja 2016.g., za pristupe na ročišta od 07. lipnja 2016.g. i od 22. rujna 2016.g., za sastav podneska od 17. listopada 2016.g., za pristup na ročište od 20. listopada 2016.g., za sastav podneska od 04. studenog 2016.g., za pristupe na ročišta od 07. studenog 2016.g. i od 07. prosinca 2016.g., za svako po 45.000,00 kn, za pristup na ročište za objavu odluke iznos od 500,00 kn, 25 % PDV-a u iznosu od 135.125,00 kn, za trošak vještačenja iznos od 8.000,00 kn, za pristojbu tužbe iznos od 5.000,00 kn, te za pristojbu odluke iznos od 5.000,00 kn.

Uvažavajući da je u međuvremenu navedena presuda ukinuta te da je do trenutka održavanja ročišta u ovom predmetu od 23.6.2020. u predmetu P-131/2019 (ranija oznaka P-513/2015) donesena i nova prvostupanjska presuda, sud je usporedbom popisa poduzetih radnji po odvjetniku Draganu Mijoču kao punomoćniku SANITETSKE KUĆE APOLLONIA d.o.o. iz ranije prvostupanjske presude s popisom priznatih troškova zastupanja u toj novoj nepravomoćnoj presudi utvrdio da su od strane tužitelja Dragana Mijoča u navedenom predmetu poduzete slijedeće parnične radnje uz napomenu da se je u ponovljenom postupku raspravljalo o osnovanosti tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.296.157,00 kn radi čega se po TBR 1. OT osnovni iznos nagrade po svakoj radnji računa u iznosu od 42.970,00 kn, a ne po prvotnih 45.000,00 kn.

Tužitelju Draganu Mijoču su kao osnovane priznate slijedeće parnične radnje:
- sastav tužbe o d 24.7.2015.,
- zahtjev za mirno rješenje spora od 20.4.2015.,
- pristup na pripremno ročite 31.3.2016.,
- obrazloženi podnesak od 21.4.2016.,
- nastavak pripremnog ročišta od 27.4.2016.,
- pristup na ročište 7.6.2016.,
- ročište glavne rasprave od 22.9.2016.,
- obrazloženi podnesak od 17.10.2016.,
- ročište glavne rasprave od 7.11.2016.,
- obrazloženi podnesak od 6.12.2016.,

svaka radnja po 42.970,00 kn uvećano za PDV, sukladno TBR 7. točka 1., TBR 8. točka 1. i TBR 9. točka 1. Posebno se napominje da je u ranijoj prvostupanjskoj presudi P-513/2015. tužitelju priznat pristup na ročište 7. prosinca 2016., a u novoj prvostupanjskoj presudi je priznat sastav podneska od 6.12.2016. koji je predan na ročištu od 7.12.2016. Priznajući navedeni trošak sud iskazuje stav da obrazloženi podnesak od 6.12.2016. i pristup na ročište 7. 12.2016. treba smatrati jednom radnjom u kojoj se priznaje ili sastav podneska ili pristup na ročište.

Tužitelju je dodatno priznat trošak pristupa na ročište za objavu presude od 500,00 kn uvećano za PDV sukladno TBR 9.3. OT. Također, za pristup na ročište od 20.10.2016. na kojem se raspravljalo o procesnim pitanjima tužitelju je sukladno TBR 9. točka 2. OT priznat iznos od 21.498,00 kn uvećano za PDV, odnosno 50% osnovne naknade.

Istodobno, tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 4. studenog 2016. u iznosu od 45.000,00 kn uvećano za PDV jer navedeni podnesak nije evidentiran u pregledu spisa, a

niti ga ima u popisu podnesaka iz e-spisa. Također, tužitelju nije priznat više zatraženi iznos od 21.498,00 kn uvećano za PDV za pristup na ročište 20.10.2016. jer isto nije bilo meritorno ročište. Bitno je kazati kako je popis troška iz predmeta P-513/2015. vršen po osnovici od 45.000,00 kn, ali je zbog smanjenog VPS tužitelju za svaku priznatu stavku obračunat iznos naknade od po 42.970,00 kn radi čega je ujedno izvršeno i odbijanje iznosa od po 2.030,00 kn više zatražene naknade po svakoj priznatoj stavci.

Nastavno na navedeno, prijava tražbine tužitelja u svezi zastupanja u predmetu P-131/2019 (ranije P-513/2015.), a time i tužbeni zahtjev u ovom predmetu ocijenjen je osnovanim za iznos od 451.698,000 kn uvećano za PDV 112.924,50 kn ili ukupno 564.622,50 kn, dok je prijava ocjenjena neosnovanom za iznos od 88.802,00 kn uvećano za PDV 22.200,50 kn ili ukupno za 111.002,50 kn.

Sukladno prethodno prikazanom stanja raspravnog gradiva i pažljivom ocjenom svih dokaza sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, dalje: ZPP) te prema pravilu o teretu dokazivanja iz članka 219. ZPP-a sud zaključuje da je tužitelj tužbenim navodima i provedenim dokazima otklonio osporavanje tražbine iz članka 266. Stečajnog zakona za iznos od 672.122,50 kn za koji iznos je prihvaćen tužbeni zahtjev kao u izreci pod točkom 1., dok je tuženikovo osporavanje dokazano za iznos od 165.377,50 kn o čemu je presuđeno kao u izreci pod točkom 2.

O TROŠKOVIMA POSTUPKA

Odluka o troškovima iz točke 3. izreke temelji se na odredbi članak 154. stavak 2. ZP). Uvažavajući da je posljednjim izmjenama ZPP-a (NN 70/19) u cijelosti izmijenjen članak 154. zakona, troškove postupka trebalo je izračunati na način propisan tom izmijenjenom zakonskom odredbom jer se ista temeljem članka 117. stavak 3. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a primjenjuje na postupke u tijeku u kojima do stupanja na snagu nije donesena prvostupanjska odluka. Izmijenjeni članak 154. u stavku 2. ZPP propisuje obračun troškova kod djelomičnog uspjeha u parnici, a u zadnjoj rečenici tog stavka propisano je da se omjer uspjeha procjenjuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

S tim u svezi, a pravilnom primjenom citirane zakonske odredbe sud drži da je u navedenom parničnom predmetu pravilno riješiti kako 50% uspjeha u sporu pripada na dokazani osnov potraživanja, a drugih 50% se odnosi na uspjeh glede visine potraživanja. Naime, tužitelj je u ovom parničnom predmetu nesporno u cijelosti uspio u sporu glede osnova potraživanja, odnosno prava na podnošenje prijave tražbine jer je iz rezultata dokaznog postupka nesporno utvrđeno kako je ugovor o zastupanju prestao proizvoditi pravne učinke danom otvaranja stečaja nad tuženikom o čemu se je VTS RH nesporno izjasnio u rješenju od 22.1.2020., radi čega je tužitelj svoje potraživanje bio ovlašten kao vjerovnik prijaviti u stečajnom postupku nad tuženikom što mu je drugi stečajni vjerovnik ASSISTA d.o.o. osporavao, ali je to osporavanje u ovom predmetu utvrđeno kao neosnovano.

Dakle, kod zaključka da osnov potraživanja čini 50% troškova, a da drugih 50% čini uspjeh glede visine, sud utvrđuje da je u ovom parničnom predmetu glede visine postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelj uspio u sporu sa 80,25% dok je tuženik uspio u sporu sa 19,75% što daje razliku od 60,50%. Kada se potom utvrđena razlika od 60,50% stavi u odnos na drugih 50% visine troškova, dolazimo do postotka od 30,25% koje je potrebno pribrojiti iznosu od

50% troškova glede osnova potraživanja, radi čega sud utvrđuje da tužitelju od ukupno opravdanih troškova pripada 80,25%.

Tužitelj je u ovom parničnom predmetu popisao trošak pristojbe tužbe i presude ukupno 10.200,00 kn, dok je troškove zastupanja po svakoj radnji računao u iznosu od po 9.000,00 kn. Međutiim, uvažavajući da je tužbeni zahtjev prihvaćen za iznos od 672.122,50 kn, osnovni iznos naknade sukladno TBR 7.1. iznosi 6.730,00 kn.

Sukladno navedenom, tužitelju je kao opravdani trošak priznat trošak sastava tužbe i pristupa na ročišta 5.12.2017., 24.1.2019., 9.5.2019., 5.3.2020. i 23.6.2020., svaka radnja po 6.730,00 kn sukladno TBR 7. Točka 1. i TBR 9. točka 1. , za pristup na ročišta 4.10.2018., 6.11.2018. i 18.7.2019., svaka radnja po 500,00 kn jer su navedena ročišta bila ročišta koja su odgođena prije početka raspravljanja, sve sukladno TBR 9. točka 5., za pristup na ročište za objavu presude 500,00 kn sukladno TBR 9. točka 3. OT. Troškovi zastupanja uvećani su za PDV 10.595,00 kn.

Tužitelj je odbijen za više zatraženi trošak od 2.270,00 kn po svakoj priznatoj radnji kao i za pristup na ročišta 4.10.2018., 6.11.2018. i 18.7.2019., svaka radnja po 8.500,00 kn jer su navedena ročišta bila ročišta koja su odgođena prije početka raspravljanja, za sastav obrazloženog podneska od 4.12.2017. koji je predan na ročištu od 5.12.2017., od 9.000,00 kn, sve uvećano za PDV i za više zatraženu pristojbu od 200,00 kn. Navedeni odbitni popis troška uvećan je i za postotak u kojem je tuženik uspio u sporu.

Dakle, kada se na ukupno opravdane troškove tužitelja od 62.975,00 kn primjeni postotak od 80,25%, koliko je tužitelj po ocjeni suda uspio u sporu uvažavajući osnov i visinu potraživanja, dolazimo do iznosa priznatih troškova od 50.537,43 kn dok je tužitelj odbijen za više zatraženi iznos od 72.787,57 kn do ukupno popisanog troška od 123.325,00 kn, o čemu je odlučeno u izreci presude pod točkom 3.

U Splitu, 7. listopada 2020.godine

SUDAC:

Ivo Bakalić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana primitka otpravka. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda za Visoki trgovački sud RH u Zagrebu.
DNA:
- pun. tužitelja,
- pun. tuženika,
-u spis

Dokument je elektronički potpisan:
IVO BAKALIĆ
Vrijeme potpisivanja:
07-10-2020
09:11:22

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D4852333038343232393739323 6
L=SPLIT
S=BAKALIĆ
G=IVO
CN=IVO BAKALIĆ

Broj zapisa: **17899-a0236**

Kontrolni broj: **0fde0-4f085-1dc81**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVO BAKALIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 64 Pž-5368/2020-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mladena Šimundića, predsjednika vijeća, Dubravke Matas, suca izvjestitelja i Lenke Ćorić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja DRAGANA MIJOČA, Split, Velebitska 75, OIB 28409740956, kojeg zastupa punomoćnica Andrea Bakić, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o. u stečaju, Split, Ulica fra Bone Razmilovića 8, OIB 76744843934, zastupan po stečajnom vjerovniku ASSISTA d.o.o. u stečaju, Velebitska 10, Split, OIB 11325420507, kojeg zastupa punomoćnica Danijela Badurina, odvjetnica u Dubrovniku, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-55/2020 od 7. listopada 2020., u sjednici vijeća održanoj 12. svibnja 2021.

presudio je

I. Odbijaju se žalbe kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-55/2020 od 7. listopada 2020. u točki 1. izreke, u dijelu točke 2. izreke u kojem je utvrđeno da nije osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 57.502,50 kn kao tražbina II. višeg isplatnog reda i u točki 3. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku da u roku od osam dana nadoknadi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 50.537,50 kn sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 7. listopada 2020. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i u dijelu u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 41.282,16 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-55/2020 od 7. listopada 2020. u preostalom dijelu točke 2. izreke i sudi:

1. Utvrđuje se osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u daljnjem iznosu od 107.875,00 kn (stosedamtisućaosamstosedamdesetpet kuna) kao tražbina II. višeg isplatnog reda.

2. Nalaže se tuženiku da u roku od osam dana nadoknadi tužitelju trošak parničnog postupka u daljnjem iznosu od 40.411,66 kn (četrdesettisućačetiristo-jedanaest kuna i šezdesetšest lipa).

3. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 31.505,41 kn (tridesetjednatisućapetstopet kuna i četrdesetjedna lipa).

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom utvrđeno je da postoji kao osnovana tražbina II. višeg isplatnog reda tužitelja Dragana Mijoča, odvjetnika u Splitu, kao stečajnog vjerovnika, prema dužniku Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju, u iznosu od 672.122,50 kn (točka 1. izreke), odbijen je tužbeni zahtjev da se utvrdi postoji li kao osnovana tražbina II. višeg isplatnog reda tužitelja Dragana Mijoča, odvjetnika u Splitu, kao stečajnog vjerovnika, prema dužniku Sanitetska kuća Apollonia d.o.o. u stečaju, u iznosu od 165.377,50 (točka 2. izreke), naloženo je tuženiku da u roku od osam dana nadoknadi tužitelju parnični trošak od 50.537,43 kn sa zakonskim zateznim kamatama, dok je tužiteljev zahtjev za naknadu troška postupka odbijen u iznosu od 72.787,57 kn (točka 3. izreke).

Protiv točke 1. izreke i dijela točke 3. izreke u kojem mu je naloženo da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 50.537,43 kn žalbu je podnio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Opširnim žalbenim navodima ukazuje na to da sud nije dao decidirani odgovor na osnovno pravno pitanje u ovome sporu, a to je koja je pravna osnova na kojoj se temelji tužiteljevo potraživanje. Navodi da se u parnici pokrenutoj povodom stečaja utvrđenje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove koja je kao takva označena u prijavi tražbine, te da je iz prijave tražbine tužitelja, kao i iz sadržaja same tužbe, evidentno da je tužitelj utuženu tražbinu prijavio na temelju presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-513/2015 i računa broj 104-17/P1/O1A od 7. srpnja 2017. u iznosu od 161.875,00 kn za odvjetničke usluge u predmetima koji se vode pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-771/15, P-770/15 i P-307/16, sve uz primjenu odvjetničke Tarife dok je Ugovorom o zastupanju primjena Tarife isključena, a ugovorena je isplata nagrade u postotku od dosuđene vrijednosti i to isključivo u slučaju naplate pravomoćno ostvarene koristi u parničnim postupcima čiji je trošak predmet ovog postupka. Zaključuje da iz navedenoga proizlazi da je tužitelj jednostrano, bez valjanog zakonskog uporišta (jer Ugovor o zastupanju prije otvaranja stečajnog postupka nije raskinut niti utvrđen ništavim) otklonio njegovu primjenu i tražbinu prijavio na temelju presude kojom je parnični trošak dosuđen tuženiku, a ne tužitelju kao njegovu punomoćniku, i računa ispostavljenog protivno odredbama zaključenog Ugovora kojeg je evidentno naknadno izdao samo za potrebe stečajnog postupka, sve uz primjenu odvjetničke Tarife koja je prethodno Ugovorom o zastupanju isključena. Navodi da je, a s obzirom na činjenicu da nikada nije pravomoćno utvrđen ništavim, Ugovor o zastupanju suprotno utvrđenju suda, za vrijeme dok je isti bio na snazi proizvodio pravne učinke. Slijedom navedenoga smatra da sud nije imao zakonske osnove za otkloniti njegovu primjenu odnosno

usvojiti tužbeni zahtjev utemeljen na obračunu troškova parničnih postupaka obračunatih protivno odredbama valjanog Ugovora o zastupanju. Navodi da nije sporno da otvaranjem stečajnog postupka prestaju punomoći izdane od strane stečajnog dužnika, međutim, činjenica prestanka punomoći radi otvaranja stečajnog postupka nad dužnikom nije ni u kakvoj uzročno posljedičnoj vezi s pravnim učincima valjano zaključenog Ugovora o zastupanju jer takav način prestanka ugovora nije predviđen niti jednim materijalnim propisom. Dodatno, ističe da je sud tumačenju pojedinih ugovornih odredaba iz Ugovora o zastupanju pristupio površno, ne primjenjujući pritom odredbe čl. 319. i 320. Zakona o obveznim odnosima te nije ni pokušao utvrditi cilj i svrhu zaključenog Ugovora o zastupanju niti istražiti zajedničku namjeru ugovaratelja već je upravo suprotno, odbio je saslušanje Nade Jurinčić koja je u vrijeme zaključenja bila zakonska zastupnica tuženika i, izuzev tužitelja, jedina ima neposredna saznanja o razlozima, uvjetima i okolnostima potpisa tog Ugovora. osim toga, odredbe Ugovora o zastupanju koje je smatrao nejasnim (konkretno izostanak odredbe kojom se regulira postupanje stranaka u slučaju otvaranja stečajnog postupka nad nekim od nalogodavaca) sud je tumačio na štetu tuženika koji je pravni laik unatoč činjenici što je taj Ugovor unaprijed predložio i sastavio tužitelj i to u obavljanju profesionalne djelatnosti. Zbog svega navedenog smatra da je činjenično stanje ostalo neutvrđeno. Navodi da je sud pogrešno interpretirao pravnu argumentaciju tuženika iznesenu u podnesku od 24. siječnja 2019. navodeći u obrazloženju kako tuženik tvrdi da tužiteljeva uvjetna tražbina iz Ugovora o zastupanju i nagradi još uvijek nije dospjela dok iz podneska proizlazi da tuženik tvrdi da u trenutku otvaranja stečajnog postupka tužiteljeva tražbina iz Ugovora o zastupanju i nagradi nije niti nastala jer u trenutku otvaranja stečajnog postupka nad dužnikom niti jedan parnični postupak čiji se trošak potražuje ovom tužbom nije bio pravomoćno okončan pa je neizvjesno hoće li tužitelj na temelju Ugovora uopće steći pravo na namirenje i u kojem iznosu. Stoga tuženik smatra kako nije bilo moguće zakonito tužitelju priznati status stečajnog vjerovnika jer do trenutka otvaranja stečajnog postupka nije poznato hoće li i on uopće postati vjerovnik te u kojem će mu iznosu i kada pripasti pravo na namirenje jer navedeno ovisi o pravomoćnom ishodu parnica koje se još uvijek vode pod poslovnim brojevima P-513/2015, P-771/15, P-770/15 i P-307/16. Predlaže uvažiti žalbu te preinačiti prvostupanjsku presudu i odbiti tužbeni zahtjev, podredno, ukinuti je predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Protiv točke 2. izreke i protiv točke 3. izreke prvostupanjske presude u dijelu u kojem je odbijen njegov zahtjev za naknadu troška postupka u iznosu od 72.787,57 kn žalbu je podnio tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je prvostupanjski sud propustio vrednovati izvedene dokaze u smislu odredbi čl. 7., 8., 219. i 221.a Zakona o parničnom postupku te da je pogrešno primijenio odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika uz pogrešan pravni pristup da tužiteljevu tražbinu ocjenjuje kao troškove parničnog postupka umjesto kao nagradu odvjetniku za obavljeni rad pri čemu se upustio u utvrđivanje jesu li troškovi poduzetih radnji bili osnovani ili ne. Zaključno navodi da imajući u vidu da je tužitelj postupao po nalogu tuženika, ima pravo na nagradu za poduzete radnje prema stvarnoj vrijednosti izračunatoj na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika pri čemu nije od utjecaja što ti

troškovi ne bi bili priznati u prijavljenim iznosima. Predlaže preinačiti pobijanu presudu i prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti, podredno ukinuti je i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Traži naknadu troška za sastavljanje žalbe u iznosu od 8.906,25 kn.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Tuženikova žalba nije osnovana dok je tužiteljeva žalba djelomično osnovana.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Suprotno žalbenim navodima, pobijana presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji su jasni i neproturječni s provedenim dokazima pa nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Predmet spora je utvrđenje osnovanom tražbine tužitelja s osnova troškova odvjetničkog zastupanja tuženika koju tražbinu je priznao stečajni dužnik, a osporio stečajni vjerovnik društvo Assista d.o.o. u stečaju, Split.

Nesporno je da je tužitelj bio punomoćnik tuženika prije otvaranja stečajnog postupka te da je za njega obavio radnje zastupanja u postupcima pred Trgovačkim sudom u Splitu poslovni broj P-513/15, P-771/15, P-770/15 i P-307/16. Sporna je visina naknade kao i to ima li tužitelj pravo potraživati je, a s obzirom na odredbu čl. 3. t. 3. 1. Ugovora o zastupanju i nagradi prema kojoj tužitelj ima pravo na nagradu za odvjetnički rad isključivo u slučaju uspjeha u parnicama u kojima zastupa tuženika i to u omjeru od 20% ostvarenog iznosa ostvarenih koristi za tuženika.

Vezano uz tuženikove ponovljene navode kojima osporava ocjenu prvostupanjskog suda o prestanku punomoći koju je izdao stečajni dužnik prije otvaranja stečajnog postupka, uslijed nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka 8. svibnja 2017., ovaj sud žalitelju ukazuje na razloge iz obrazloženja rješenja ovog suda poslovni broj Pž-5831/19 od 22. siječnja 2020. te ističe da je utvrđenje prvostupanjskog suda da je, u smislu odredbe čl. 101. ZPP-a punomoć koju je izdao stečajni dužnik prije otvaranja stečajnog postupka prestala nastupanjem pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka, pravilno te da je, suprotno tuženikovom stajalištu, prestanak punomoći zbog nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka u posljedičnoj vezi s prestankom važenja Ugovora o zastupanju i nagradi kojeg su stranke zaključile 2. listopada 2014. To iz razloga što navedeni ugovor po svojoj naravi predstavlja ugovor o nalogu iz čl. 763. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), a prema odredbi čl. 782. ZOO-a nalog prestaje kad nad nalogodavcem ili nalogoprimcem bude otvoren stečaj. Stoga na pravilnost utvrđenja činjeničnog stanja ne utječu žalbeni navodi tuženika da je sud trebao istražiti zajedničku namjeru

ugovaratelja vezanu za sklapanje Ugovora o zastupanju i ispitati Nadu Jurinčić koja je u vrijeme zaključenja bila zakonska zastupnica tuženika.

S obzirom na to da je nesporno da je tužitelj zastupao tuženika u postupcima koji su se vodili pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojevima P-513/15, P-771/15, P-770/15 i P-307/16, on je, sukladno odredbi čl. 137. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ) stečajni vjerovnik tuženika te je pravilno prvostupanjski sud utvrdio da je tužiteljeva tražbina prema tuženiku s osnova zastupanja dospjela otvaranjem stečajnog postupka nad tuženikom, a kako je to propisano odredbom čl. 140. st. 1. SZ-a. Stoga se žalbeni navodi tuženika o pogrešnoj primjeni materijalnog prava ukazuju neosnovanima.

Osnovano tužitelj ukazuje na to da prvostupanjski sud, prilikom ispitivanja visine tužbenog zahtjeva ima ovlast provjeriti samo jesu li radnje za koje tužitelj potražuje naknadu troška zaista i učinjene i je li tužitelj pravilno obračunao visinu troškova tih radnji imajući u vidu vrijednost predmeta spora pojedinog predmeta u kojem su te radnje poduzimane dok nema ovlast ocjenjivati jesu li poduzete radnje bile potrebne za vođenje pojedinog postupka u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a jer se u okviru te odredbe odlučuje o opravdanosti pojedinog troška parničnog postupka u odnosu na stranke u postupku, a ne o pravu punomoćnika na naknadu troškova zastupanja.

Naime, odvjetnici imaju pravo na nagradu za svoj rad te na naknadu troškova u svezi s obavljenim radom sukladno tarifi koju utvrđuje i donosi Komora uz suglasnost ministra pravosuđa na temelju odredbe čl. 18. st. 1. Zakona o odvjetništvu („Narodne novine“ broj: 9/94, 117/08, 50/09, 75/09 i 18/11). Odvjetnik je dužan stranci izdati račun nakon izvršene usluge (čl. 18. st. 3. Zakona o odvjetništvu). Tarifa određuje način vrednovanja, obračunavanja i plaćanja odvjetničkih usluga i izdataka koje su stranke dužne platiti odvjetniku ili odvjetničkom društvu, za radnje obavljene po punomoći ili rješenju nadležnog tijela, na temelju Zakona o odvjetništvu. Troškovi zastupanja su odvjetničke usluge, uvećane za porez na dodanu vrijednost i izdaci potrebni za izvršenje posla. Troškove zastupanja dužan je platiti naručitelj usluge (stranka). Odmjeravanje i naplata troškova na teret protivne stranke ne utječe na obračun troškova između odvjetnika i stranke za izvršeni rad i izdatke u vezi s izvršenim radom (Tbr. 43. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - „Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa).

U konkretnom slučaju tužitelj je, kao dokaz o osnovanosti visini svoje tražbine, dostavio račun broj 104/17/P1/01 A od 7. srpnja 2017. (list 29. spisa) za radnje koje je poduzimao zastupajući tuženika u postupcima pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojevima P-771/15, P-770/15 i P-307/16, te nepravomoćnu presudu u postupku koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem P-513/15 kojom je tuženiku priznato pravo na naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 135.125,00 kn za radnje koje su poduzete po punomoćniku, a prvostupanjski je sud izvršio uvid u spise predmeta Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem P-771/15, P-770/15, P-307/16 i P-513/15. Pritom je prvostupanjski sud, uspoređujući specifikacije troškova po obavljenim odvjetničkim radnjama po Tarifi s razlozima koje prihvaća i ovaj sud, pravilno utvrdio da tužitelj, s obzirom na

vrijednost predmeta spora u iznosu od 70.000,00 kn u postupku koji se vodio pod poslovnim brojem P-771/15, osnovano potražuje naknadu za zastupanje u tom postupku u iznosu od 5.000,00 kn.

Također je pravilno prvostupanjski sud utvrdio da je tužiteljeva tražbina naknade troška za zastupanje tuženika u predmetu koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem P-307/16 osnovana u iznosu od 1.250,00 kn koji se odnosi na sastavljanje tužbe (Tbr. 7. t. 1. Tarife u vezi s Tbr. 42. Tarife), a prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora u iznosu od 75.600,00 kn jer je u tom predmetu postavljeno više tužbenih zahtjeva različitih tužitelja, pri čemu je tuženik kao prvotužitelj zastupan po ovdje tužitelju zahtijevao i isplatu iznosa od 10.161,31 EUR s pripadajućim zateznim kamatama. Zbog toga se vrijednost predmeta spora određuje sukladno odredbi čl. 37. st. 2. ZPP-a prema vrijednosti svakog pojedinog zahtjeva pa je prvostupanjski sud pravilno, a s obzirom na vrijednost predmeta spora zahtjeva kojeg je postavio tuženik kao prvotužitelj zastupan po ovdje tužitelju utvrdio osnovanost tužiteljeve tražbine s osnove troška zastupanja tuženika u tom predmetu.

Vezano uz osnovanost tužbenog zahtjeva u odnosu na troškove zastupanja tuženika u postupku koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem P-770/15 prvostupanjski je sud, pregledom navedenog spisa predmeta utvrdio da je tužitelj poduzeo sve radnje koje je specificirao u računu broj 104/17/P1/01 A od 7. srpnja 2017. i da je sve troškove u tom predmetu obračunao s obzirom na pravilnu vrijednost predmeta spora iskazanu u tužbi u iznosu od 2.000.000,00 kn i pravilnom primjenom Tarife, osim troška zastupanja na ročištu zakazanom za 13. listopada 2016. koje je odgođeno bez raspravljanja za koje je, prema Tbr. 9. t. 5. Tarife, propisana maksimalna nagrada u iznosu od 500,00 kn uvećano za PDV, a koju ocjenu, prihvaća i ovaj sud. Međutim, prvostupanjski se sud, suprotno odredbi čl. 18. Zakona o odvjetništvu i Tbr. 43. Tarife upustio u ocjenjivanje opravdanosti pojedinih troškova u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a zbog čega je, pogrešnom primjenom materijalnog prava utvrdio da nije osnovana tužiteljeva tražbina s osnove troška sastavljanja podneska od 17. lipnja 2016. u iznosu od 20.000,00 kn uvećano za PDV po stopi od 25%, odnosno u iznosu od 25.000,00 kn jer je, prema ocjeni ovog suda, ta tužiteljeva tražbina osnovana budući da je predmetna radnja poduzeta.

Iz istog razloga prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da nije osnovana tužiteljeva tražbina koja se odnosi na trošak zastupanja u predmetu koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem P-513/15 u dijelu koji se odnosi na trošak sastavljanja ostalog podneska od 16. lipnja 2016. (Tbr. 8. t. 3. Tarife), podneska tužitelja dostavljenog na ročištu 22. rujna 2016. kojim se očituje na nalaz vještaka (Tbr. 8. t. 1. Tarife), podneska predanog na ročištu održanom 7. studenoga 2016. kojim se tužitelj očitovao na podnesak tuženika (Tbr. 8. t. 3. Tarife) te podneska od 6. prosinca 2016. kojim se tužitelj očitovao na iskaz svjedoka i tuženikov podnesak (Tbr. 8. t. 3. Tarife) budući da su sve navedene radnje obavljene po tužitelju. Materijalno pravo pogrešno je primijenjeno i time što je prvostupanjski sud, iako je utvrdio da je u trenutku kada je tužitelj poduzimao radnje troškova kojih je prvostupanjski sud utvrdio da su osnovani, vrijednost predmeta spora bila 4.540.884,68 kn, osnovanost tužiteljeve tražbine

ocjenjivao s obzirom na vrijednost predmeta spora iz ponovljenog postupka, odnosno u iznosu od 4.296.157,00 kn. Stoga, osim što je, imajući u vidu vrijednost predmeta spora u vrijeme tužiteljevog poduzimanja radnji zastupanja tuženika, dakle u iznosu od 4.540.884,68 kn, valjalo utvrditi osnovanom tužiteljevu tražbinu u dijelu koji se odnosi na trošak sastavljanja podneska dostavljenog na ročištu 22. rujna 2016. kojim se očituje na nalaz vještaka (Tbr. 8. t. 1. Tarife) u traženom iznosu od 45.000,00 kn, podneska predanog na ročištu održanom 7. studenoga 2016. kojim se tužitelj očitovao na podnesak tuženika (Tbr. 8. t. 3. Tarife) u iznosu od 500,00 kn i podneska od 6. prosinca 2016. kojim se tužitelj očitovao na iskaz svjedoka i tuženikov podnesak (Tbr. 8. t. 3. Tarife) u iznosu od 500,00 kn sve uvećano za PDV po stopi od 25% odnosno ukupno u iznosu od 57.500,00 kn, valjalo je tužiteljevu tražbinu utvrditi osnovanom i u dijelu razlike između iznosa utvrđenog za pojedinu radnju priznatu po prvostupanjskom sudu s obzirom na vrijednost predmeta spora od 4.296.157,00 kn, odnosno u iznosu nagrade po radnji u iznosu od 42.970,00 kn i vrijednosti predmeta spora u iznosu od 4.540.884,68 kn, odnosno u iznosu nagrade po radnji od 45.000,00 kn koliko je obračunao tužitelj, a u odnosu na koju je osnovanost tužiteljeve tražbine trebalo ocjenjivati. Stoga je prema ocjeni ovog suda, tužiteljeva tražbina osnovana i u iznosu od 20.300,00 kn uvećano za PDV po stopi od 25%, odnosno u iznosu od 25.375,00 kn.

Slijedom iznijetih razloga, pobijana presuda potvrđena je u točki 1. izreke na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a te u točki 2. izreke u dijelu u kojem je utvrđeno da nije osnovana tužiteljeva tražbina kao tražbina II. višeg isplatnog reda prema tuženiku u iznosu od 57.502,50 kn dok ju je, na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a valjalo preinačiti u točki 2. izreke i utvrditi da je tužiteljeva tražbina osnovana u daljnjem iznosu od 107.875,00 kn.

Imajući u vidu da je tužitelj u ovom sporu u konačnici uspio s 93,13% tužbenog zahtjeva, odnosno da nije uspio s razmjerno neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva u omjeru od 6,87%, to mu, na temelju odredbe čl. 154. st. 3. ZPP-a u vezi s čl. 155. ZPP-a pripada trošak postupka koji se odnosi na sastavljanje tužbe sukladno Tbr. 7. t. 1. Tarife u iznosu od 8.375,00 kn, trošak za sastavljanje podneska kojim se očitovao na odgovor na tužbu sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife u iznosu od 8.375,00 kn, trošak zastupanja na ročištima održanim 5. prosinca 2017., 24. siječnja 2019., 9. svibnja 2019., 5. ožujka 2020. i 23. lipnja 2020. sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife u iznosu od po 8.375,00 kn po ročištu, trošak zastupanja na ročištima održanim 4. listopada 2018., 6. studenoga 2018. i 18. srpnja 2019. sukladno Tbr. 9. t. 5. Tarife u iznosu od po 500,00 kn po ročištu te trošak zastupanja na ročištima održanim 18. srpnja 2019. i 7. listopada 2020. sukladno Tbr. 9. t. 3. Tarife u iznosu od po 500,00 kn po ročištu sve uvećano za PDV po stopi od 25% što daje iznos od 76.406,25 kn uvećan za trošak sudske pristojbe na tužbu (Tar. br. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi - „Narodne novine“ broj: 26/03, 125/11, 112/12, 157/13,110/15 i 118/18) i presudu (Tar. br. 2. st. 1. Tarife sudskih pristojbi) u iznosu od po 5.000,00 kn čime tužitelju pripada naknada troška u iznosu od 86.406,25 kn. Tužitelj je sa žalbom uspio u omjeru od 65% pa mu je sukladno odredbi Tbr. 10. t. 1. Tarife priznat trošak za njezino sastavljanje u iznosu od 2.539,06 kn uvećano za trošak sudske pristojbe sukladno Tar. br. 3. st. 1. Tarife sudskih pristojbi u iznosu od 2.003,78 kn, odnosno ukupno u iznosu od 4.542,84 kn čime je tužitelju priznat parnični trošak u ukupnom iznosu od 90.949,09 kn. U

preostalom dijelu, odnosno u iznosu od 41.282,16 kn, do ukupno zatraženog troška postupka u iznosu od 132.231,25 kn, tužiteljev zahtjev nije osnovan jer mu prema odredbama Tarife ne pripada.

Slijedom iznijetog, točku 3. izreke prvostupanjske presude u dijelu u kojem je tuženiku naloženo da nadoknadi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 50.537,43 kn te je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu trošak parničnog postupka u iznosu od 41.282,16 kn valjalo je, na temelju odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a potvrditi, a tuženika obvezati na naknadu daljnjeg troška tužitelju u iznosu od 40.411,66 kn, a tužiteljev zahtjev za naknadu troška parničnog postupka odbiti u iznosu od 31.505,41 kn slijedom čega je presuđeno kao u točki II. podtočki 2. i 3. izreke ove presude.

Zagreb, 12. svibnja 2021.

Predsjednik vijeća
Mladen Šimundić

Dokument je elektronički potpisan:
MLADEN ŠIMUNDIĆ
Vrijeme potpisivanja:
20-05-2021
11:18:51

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=ŠIMUNDIĆ
G=MLADEN
CN=MLADEN ŠIMUNDIĆ

Broj zapisa: **eb2f7-c55ee**

Kontrolni broj: **03c0a-f8ad7-cde11**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MLADEN ŠIMUNDIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.